

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1287/2024
13.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Михаило Павловић, адвокат из ..., против туженог „Електродистрибуција Србије“ доо са седиштем у Београду, кога заступа пуномоћник Петар Цветковић, адвокат из ..., ради поништаја и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3006/23 од 24.01.2024. године, у седници одржаној 13.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3006/23 од 24.01.2024. године и предмет враћа другостепеном суду на поновно одлучивање о жалби туженог.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2662/2021 од 18.09.2023. године делимично је усвојен тужбени захтев, поништен је став 2. диспозитива решења о исплати отпремнине због одласка у пензију бр. ... од 21.06.2021. године који гласи: „исплаћује се отпремнина у висини три зараде коју је запослени остварио за месец мај 2021.године, као месец који претходи месецу у којем се исплаћује отпремнина, што износи 531.558,00 динара“, обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 9.260,09 динара на име неисплаћене законске затезне камате од 06.06.2021. године закључно са 01.02.2023. године и износ од 54.899,13 динара на име разлике између исплаћене отпремнине коју је тужени био дужан да исплати тужиоцу са законском затезном каматом од 02.02.2023. године, док је одбијен тужбени захтев преко досуђеног до траженог износа са законском затезном каматом и обавезан тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 125.296,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3006/23 од 24.01.2024. године, жалба туженог је усвојена, па је првостепена пресуда у усвајајућем делу преиначена тако што је одбијен тужбени захтев да се поништи став 2. диспозитива решења ближе описаног у изреци пресуде, да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износе ближе наведене у изреци решења и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 125.296,00 динара са затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате, а обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 116.726,00 динара и трошкове жалбеног поступка у износу од 3.951,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законски разлога због којих се ревизија може побијати, с тим што је предложио да се о ревизији одлучује у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни суд је, претходно оцењујући дозвољеност ревизије, закључио да је ревизија дозвољена, у смислу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), због чега није било потребе да се оцењују разлози за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. у смислу члана 404. истог Закона.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, на основу овлашћења из члана 408. Закона о парничном поступку, па је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку је утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог на одређено време, та да му је дана 05.05.2021. године престао радни однос због одласка у старосну пензију, сходно решењу туженог од 08.04.2021. године, у ком је наведено да је послодавац дужан да запосленом најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа, исплати све неисплаћене зараде, накнаде зараде и друга примања која је запослени остварио до дана престанка радног односа. Решењем туженог од 21.06.2021. године, утврђено је право на отпремнину тужиоцу у висини од три зараде коју је тужилац остварио за месец мај 2021. године, као месец који претходи месецу у којем се исплаћује отпремнина, што износи 531.558,00 динара, и тај износ је тужиоцу исплаћен дана 29.06.2021. године. Овај износ представља висину од три пројектоване зараде тужиоца за мај месец 2021. године, као зараде коју би тужилац остварио да је радио до краја наведеног месеца. Тужиоцу је зарада обрачуната према цени радног сата за мај 2021. године у износу од 121.050,00 динара и предвиђеном месечном фонду сати рада за овај месец од 168.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев основан, те је поништио став 2. диспозитива решења о исплати отпремнине због одласка у пензију од 21.06.2021. године и обавезао туженог да тужиоцу исплати разлику између исплаћене отпремнине и отпремнине коју је тужени био дужан да исплати тужиоцу и законску затезну камату од 06.06.2021. године закључно са 01.02.2023. године, прихватајући варијанту налаза и мишљења вештака који је применио члан 31. став 3. Посебног колективног уговора код туженог, а како је тужилац и коначно прецизирао тужбени захтев.

Одлучујући о жалби туженог другостепени суд је закључио да тужбени захтев није основан, примењујући члан 119. Закона о раду и члан 48. ПКУ туженог, како је то учинио и тужени приликом доношења побијаног решења. Такође, другостепени суд је одбио и захтев за камату на исплаћени износ отпремнине почев од падања туженог у доцњу до 01.02.2023. године, при чему је оценио да би тужиоцу припадала камата на исплаћени износ отпремнине почев од падања туженог у доцњу од 06.06.2021. године до исплате отпремнине од 29.06.2021. године, али да тужилац није захтевао исплату те камате.

Основано у ревизији тужилац истиче да је другостепени суд, због погрешне примене материјалног права, непотпуно утврдио чињенично стање односно да је на

другачији начин оценио налаз и мишење вештака економско финансијске струке доводећи га у везу само са чланом 48. Посебног колективног уговора код туженог.

Наиме, другостепени суд није применио члан 31. став 3. ПКУ код туженог доводећи га у везу са чланом 48. истог колективног уговора, сматрајући при томе да је месец који претходи месецу у коме се исплаћује отпремнина мај месец 2021. године и да је начин обрачуна отпремнине који је применио тужени повољнији за тужиоца у односу на износ три просечне зараде по запосленом исплаћене код послодавца. Такође, другостепени суд није на довољно јасан начин образложио због чега не прихвата обрачун налаза и мишљења вештака по коме је првостепени суд усвојио тужбени захтев, због чега сматра да је тај обрачун неповољнији за тужиоца. Наиме чланом 31. став 3. ПКУ прописано је да вредност радног сата за наредну календарску годину не може бити мањи од вредности радног сата за месец децембар календарске године која јој претходи. Вредност радног сата 2020. године била је 201,54 динара, вредност радног сата за април месец 2021. године је била мања и износила је 193,70 динара, док је вредност радног сата за месец мај 2021. године била 191,50 динара, дакле нижа и од вредности радног сата у децембру 2020. године и од вредности радног сата у априлу 2021. године.

С обзиром да другостепени суд није на поуздан начин утврдио колика је висина отпремнине која припада тужиоцу због одласка у пензију односно који обрачун је повољнији за тужиоца, правилност примене материјалног права није могла бити испитана. Такође, нејасан је закључак суда да тужилац није тражио камату због доцње у исплати отпремнине, имајући у виду да је камата тражена од 06.06.2021. године до 01.02.2023. године и да тај период обухвата и време од дана падања у доцњу до исплате отпремнине.

У поновном поступку другостепени суд ће имати у виду примедбе из овог решења, оцениће налаз и мишљење вештака економске струке у вези са чланом 48. и чланом 31. став 3. Посебног колективног уговора код туженог, те ће поново одлучити о жалби туженог, доносећи правилну и закониту одлуку.

Одлука о трошковима поступка завити од коначног исхода парнице, због чега је укинута другостепена пресуда и у делу одлуке о трошковима поступка (став 2. изреке).

Из наведених разлога одлучено је као у изреци решења, на основу члана 416. став 2. и члана 165. Закона о парничном поступку.

Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић